

POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Jméno diplomanta:	Hana Nováková
Téma práce:	Povinnost tvrzení a povinnost důkazní ve sporném občanskoprávním řízení
Rozsah práce:	45 stran vlastního textu (dle prohlášení autorky 116 560 znaků vč. mezer, tj. 64,75 normostran)
Datum odevzdání práce:	22. 11. 2018 (tištěné podoby), 18. 11. 2018 (el. podoby)

1. Aktuálnost (novost) tématu

Diplomantkou zvolené téma lze považovat nikoliv za nové, nýbrž za stále aktuální. Povinnost tvrzení a povinnost důkazní patří k teoreticky obtížným tématům, jimž česká teorie civilního procesu tradičně věnuje pozornost. Důkazem toho je z poslední doby hodnotná a aktuální publikace P. Lavického (s níž autorka rovněž pracuje). Aktuálnost tématu je podtržena skutečností, že dlouholetá debata o potřebě rekonstrukce civilního procesu dostala v loňském roce konkrétnější podobu ve formě návrhu nového civilního řádu soudního.

Za velmi ambiciózní považuji již samotnou volbu tématu (jde o práci na téma individuálně zvolené), a to s ohledem na její obtížnost a významné postavení v právní teorii. Přestože zvolená problematika byla již v minulosti odbornou literaturou zpracována, stále nabízí dostatek možností k zamyšlení a koncepčním úvahám.

2. Náročnost tématu na teoretické znalosti, vstupní údaje a jejich zpracování a použité metody

Zpracování diplomantkou zvoleného tématu vyžaduje především znalosti teoretické, včetně přesahů filosofických a historických. Náročnost právě tohoto tématu je již naznačena výše. Zde je na místě připojit, že náročnost úspěšného zpracování je násobena – vzhledem ke specifčnosti tématu – relativně omezeným počtem zdrojů. Navíc práce Macurovy, z nichž diplomantka musí nutně čerpat, patří k metodologicky a vlastně i právně-filosoficky k nejhutnějším pracím v české procesualistice. Správná interpretace Macurových závěrů a jejich případné další aktuální rozvedení je nepochybně velkou výzvou.

Náročnost zvládnutí těchto teoretických otázek odpovídá požadavkům, které jsou kladeny na práce tohoto druhu. Níže bude posouzeno, zda si diplomantka tyto teoretické otázky dostatečně osvojila a zda je její práce s těmito základními východisky koherentní.

3. Formální a systematické členění práce

Po formální stránce je práce rozčleněna do osmi kapitol, úvodu a závěru. Součástí práce je seznam zkratk, seznam použitých zdrojů, abstrakt a klíčová slova (v českém a anglickém jazyce).

V úvodu autorka seznamuje čtenáře s podstatou zvoleného tématu, vytyčuje si cíl práce a uvádí metody, které při sepsání textu práce použije. Rovněž zdůvodňuje volbu právě tohoto tématu.

Dále postupuje osvědčeným způsobem od obecného k dílčímu, od staršího k mladšímu. Tak nejprve zařazuje historický exkurz (tomu formálně odpovídá kap. 1), dále pak zahajuje rozbor platné právní úpravy, a to nejprve obecně (kap. 2 a 3), a po té již přistupuje k analýze dílčí, která tvoří těžiště celé práce. Tak v kap. 4 analyzuje obě povinnosti teoretickým pohledem, v kap. 5 pak tyto zkoumá prizmatem žalobce a žalovaného. V kap. 7 si správně všímá spojitosti mezi zásadou koncentrace řízení a

povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní. V kap. 8 shrnuje své návrhy de lege ferenda a v závěru své poznatky přehledně shrnuje.

Z uvedeného je zřejmé, že systematické a formální členění práce je vzájemně korespondující a nelze mu po této stránce ničeho vytknout. Totéž platí také o bohatém členění kapitol na drobnější dílčí celky.

4. Vyjádření k práci

Cílem práce je „zmapovat stávající zákonnou úpravu a její výklad prováděný vyššími soudy, dále upozornit na nejednotnost výkladu vyšších soudů zejména v otázce plnění povinnosti tvrzení.“ Dále chce autorka provést také srovnání historické a chce se věnovat také návrhu ČŘS. Výše zvolená systematika s odpovídajícím formálním členěním je s to dovést autorku k naplnění tohoto cíle. Na práci lze kladně hodnotit, že autorka byla schopna pracovat s judikaturou na takové úrovni, že dokázala v textu postihnout její vývoj (např. rozvolnění původně striktního požadavku na splnění povinnosti tvrzení zejm. s. 28-29) či si všímá i takových nuancí, jako je zvláštní přístup k povinnostem tvrzení a dokazování v (tzv.) medicínských sporech (zejm. s. 22). Autorce se tak nepochybně podařilo splnit cíl, který si v úvodu práce vytkla. Kladně rovněž hodnotím, že autorka v práci nerezignuje na užití metody historické. Stejně tak hodnotím kladně, že autorka si je vědoma aktuálního stavu diskurzu ohledně přípravy nového ČŘS a tento ve své práci rovněž reflektuje.

K práci lze však uvést také mnohé výtky.

Pokud jde o věcné chyby:

- Na s. 8 řadí autorka řízení o rozvod manželství mezi nesporná řízení. Toto řízení však nesporným není (je pouze upraveno v ZŘS jako jedno ze zvláštních řízení), navíc ve vztahu k tématu si autorka měla povšimnout § 390 ZŘS, který pro dokazování zavádí režim shodný s řízením sporným.
- Na s. 9 nahoře chybí citace § 20 ZŘS, zatímco jinde autorka ustanovení cituje velkým písmem přímo v textu (srov. výše).
- Na s. 9 v textu o sporném řízení: soud rozhoduje jako nestranný třetí subjekt, ale v žádném případě není stranou, jak tvrdí autorka. Srov. § 90 OSŘ. Spor má dvě strany, a sice žalobce a žalovaného. Jde o **zásadní pochybení**.
- Na s. 9 v textu o sporném řízení: ve sporném řízení značně převažují rozhodnutí deklaratorní nad konstitutivními, což z autorčiny formulace neplyne.
- Na s. 9-10 autorka nepřesně cituje primární zdroj. Z něj nijak neplyne, že by se dle způsobu zahájení řízení mělo rozlišovat, kdo je účastníkem řízení. Naopak, podle toho, o jaké řízení se jedná, se může uplatnit ta či ona podoba účastenství.
- Na s. 13: obrana žalovaného ve formě námitky započtení (tj. obrany) nerozšiřuje předmět řízení, jak autorka mylně uvádí.
- Na s. 13 autorka uvádí klasifikaci podle K. Svobody, který rozlišuje subjektivní břemeno tvrzení základní a subjektivní břemeno tvrzení dotvrzovací. Autorka však nevysvětluje, co se – zejména druhým v pořadí – rozumí.
- Na s. 14: autorka zmiňuje klasifikaci nemajetkové újmy v § 2958 OZ, je však třeba upozornit, že nejde o nároky, nýbrž o práva (nárokem je teprve konkrétní právo, které lze s úspěchem vymoci cestou státního donucení).
- Na s. 18 nahoře: v občanském právu již neexistuje „způsoblost k právním úkonům“, nýbrž svéprávnost (autorka cituje z učebnice vzniklé na přelomu účinnosti OZ 1964 a OZ 2012, což měla v roce 2018 reflektovat).
- Na s. 24 předposlední odstavec: autorka nepřesně cituje § 121 OSŘ: jednak neuvádí všechny skutečnosti, které netřeba dokazovat, jednak nejde o skutečnosti známé z (jakékoliv) jiné činnosti (např. soudce určitou skutečnost vnímal na procházce), nýbrž o skutečnosti známé soudu z jeho (vlastní) činnosti.

Na s. 27 uprostřed autorka užívá *promsicue* výrazy „odmítnutí“ a „zamítnutí“, ač stále pojednává o jedné záležitosti. Zjevně tedy mezi oběma způsoby nerozlišuje. **Jde o zásadní nedostatek.**

Na s. 32 uprostřed „přípravné řízení“ – nejde o přípravné „řízení“, nýbrž o přípravné jednání. Neznalost základní typologie civilního řízení je **zásadní nedostatek.**

Na s. 32 dole: „Žalovaný ve svém vyjádření musí zřetelně uvést skutková tvrzení, na kterých staví svou obhajobu (...). **Zásadní nedostatek**, v civilním řízení není obhajoba, ta je záležitostí trestního řízení.

Na s. 33 uprostřed: co jsou to „bagatelní žaloby“?

Na s. 35 nahoře: v případě nezájmu žalovaného o spor soud skutečně musí, nebo může vydat rozsudek pro uznání podle § 153a odst. 3 OSŘ?

Na s. 35 si protiřečí, když nejprve uvádí: „*Fikce pro uznání nastává i v jiných případech, jako například, kdy sice žalovaný žalobcův nárok z části uznává, avšak neuvede na svou obranu žádné skutečnosti, které by svědčily v jeho prospěch, tedy na jeho obranu proti zbývajícím neuznané části nároku.*“ A v zápětí: „*Jestliže žalovaný uznal žalobcův nárok jen z části, vydá soud rozsudek pouze pro tuto část, a to za předpokladu, že návrh na vydání rozsudku navrhne žalobce, o zbytku se bude konat řízení.*“ Při částečném uznání má tedy nastoupit fikce uznání i ve zbytku, podle druhé citované věty však nikoliv.

- Na s. 36 dole stejný jev, jako na s. 32 „přípravné řízení“, a to hned 3x. Nejde tedy o ojedinělý lapsus, nýbrž o neznalost autorky.

- Na s. 38 nahoře není jasné, o které novele autorka hovoří. V roce 2009 bylo novel více.

- Na s. 38 dole „*Kde svou povinnost musí splnit do konce jednání.*“ Věta jednak neobsahuje podmínku, jednak není jasné, do konce jakého jednání má být povinnost splněna. Podstatné je slovo „první“ (jednání).

- Na s. 39 opět „přípravné řízení“. Srov. již výše.

- Na s. 40 a 41 chybná citace ustanovení v nadpisu kap. 7.2.2., 7.2.3 i 7.2.4: nejde o § 205a **odst. 1** OSŘ, jak uvádí chybně autorka, nýbrž jde o odst. 2.

- Na s. 42 první řádek: „český právní **system**“ – Český právní **řád** je součástí kontinentálního **systemu** práva. Terminologická nedůslednost.

- Na s. 45 seznam zkratk (když pomineme, že je vhodné jej vyčlenit na novou stránku; když pomineme, že zkratky jsou vysazeny velkými písmeny, zatímco v textu jsou písmena malá a když odhlédneme i od toho, že za dvěma čísly zákonů uvádí ř. z./Sb. a u jiných dvakrát nikoliv). U zkratky O. Z. autorka uvádí občanskému zákoníku č. **90/2012**, což je ovšem číslo zákona o obchodních korporacích. **Jde o hrubou nedůslednost autorky.**

Pokud jde o formální, jazykové nedostatky:

- Napříč celou prací: není vhodné psát v textu u jmen citovaných autorů tituly (autorka se tak vyvaruje zbytečných lapsů (srov. s. 17 níže).

- Na s. 1 chybí úhoz mezerníku („101odst. 1“)

- Na s. 1 uprostřed ve větě „Došla jsem k závěru (...)“ chybí třikrát (!) interpunkční znaménko (čárka), v další větě rovněž vadná interpunkce.

- Na s. 1 třetí řádek zdola překlep „a s nimi souvisejících s institutů“

- Na s. 2 nadpis 1.1. je vadný, nejde o obecní soudní řád, nýbrž o **obecný** soudní řád. Slovo obecní je odvozeno od slova obec, srov. též originální název v němčině (*Allgemeine Gerichtsordnung*).

- Na s. 2 nejde o Obnovené **řízení** zemské, nýbrž o Obnovené **zřízení** zemské. Srov. opět originální název v němčině (*Verneuerte Landesordnung des Erbkonigreichs Böhaimb*).

- Na s. 2 uprostřed (zde poprvé, a pak dále napříč celou prací) autorka nerozlišuje mezi spojovníkem (-) a pomlčkou (–), což působí obzvláště násilně, jsou-li oba znaky uvedeny vedle sebe a při tom ve stejném významu (zde muselo být autorce zřejmé, že

jeden či druhý znak je zde vysazen chybně; správně je na tomto místě pomlčka, nikoliv spojovník).

- Na s. 2 dole věta „A zásada volného hodnocení důkazů, ústnosti, veřejnosti, **arbitrážního** pořádku.“ **Za prvé:** věta nemá přisudek, nedává smysl. **Za druhé:** nejde o arbitrážní zásadu, vždyť nejde o žádnou arbitráž (= rozhodčí řízení v dnešním slova smyslu). Tatáž chyba je dále na s. 12, takže se zdá, že nejde o pouhý překlep, nýbrž o faktickou chybu autorky (?). Zde jde o arbitrážní pořádek, totiž o pořádek libovolný.

Průběžně upozorňuji, že takové množství chyb hned na prvních dvou stranách práce svědčí o zanedbání jazykové korektury a působí již značně rušivě. Nehledě k tomu, že ke smůle autorky jsou zde hned tři vady, které posouvají význam zcela jiným směrem (obecní – obecné; řízení – zřízení, arbitrážní – arbitrární).

- Na s. 4 je tok souvislého textu narušen náhlým vložením znění rozebíraných ustanovení. Není samozřejmě na škodu, pokud autorka pro přehlednost analyzovaná ustanovení cituje. Obvykle se tak však činí v pozn. pod čarou a pokud se tak má stát přímo v textu, tak to nelze učinit tak, jak provedla autorka. Není přeci možné číst souvislý text, pak náhle citaci ustanovení a pak bez dalšího autorčino shrnutí. Text ustanovení může být uveden např. až na samém konci dané podkapitoly.

- Na s. 4 nahoře věta „Popřípadě uvést svá tvrzení, na základě kterých staví svou obhajobu.“ Ve větě absentuje podmět, ani nejde o větu s podmětem nevyjádřeným. Věta nedává smysl.

- Na s. 5 opět **závažný jazykový nedostatek** – zákon č. 11/1918 Sb. nebyl **reciproční**, nýbrž **recepční** – recipoval, totiž přijímal, dřívější právní úpravu do poměrů nově vzniknuvšího státu. S recipací, totiž se vzájemností, nemá uvedená norma pranic společného.

- Na s. 5 druhý řádek odspoda: chybí předložka „na“ (jinak věta nedává smysl).

- Na s. 5 poznámka pod čarou č. 15 a další napříč celou prací. Třebaže to tak nevypadá, i v tomto případě jde o větu, proto by měla začínat velkým písmenem a končit tečkou.

- Na s. 6 ve 4. řádku kap. 1.5 zřejmě chybí tečka a má být následně velké „Z“, jinak věta nedává smysl.

- Na s. 6 v pozn. pod čarou č. 20 a 23 „Sociaty“ (?), zřejmě „Society“.

- Na s. 7 uprostřed – diplomová práce je odborný text, nemá nic říkat „laicky“ (totiž neodborně).

- Na s. 7 tamtéž: za slovem řečeno chybí čárka.

- Na s. 7 dole se dvakrát za sebou (a pak též dále napříč celou prací, např. s. 9, 11, 15, 17 a další) vyskytují za sebou dvě interpunkční znaménka („§ 120 odst. 2 o. s. ř.“ a „§ 101 odst. 1 o. s. ř.“).

- Na s. 8 na konci prvního odstavce chybí úhoz mezerníku (§101).

- Na s. 9 text „§ 20 odst. 1-2“: dva odstavce jednoho ustanovení se nespojují spojovníkem. Správně § 20 odst. 1 a 2.

- Na s. 9 první věta definice sporného řízení: za slovem návrh má být středník, nikoliv čárka.

- Na s. 9 tamtéž druhá věta: nepřesná citace zdroje, v něm se hovoří o tom, že žaloba soudu **došla**, nikoliv **dorazila**, jak uvádí autorka. Jde o hovorový výraz.

- Na s. 12 (kromě již výše zmíněné „arbitráže“) další terminologický lapsus, a sice na konci předposledního odstavce „překážka věci rozsouzené“. Samotné rozsouzení věci žádnou překážku nezakládá, musí jít o věc nejen rozsouzenou, ale nadto rozsouzenou pravomocně (na slovu pravomocně je tak nutno zde trvat a jeho vypuštění posouvá text významově jinam).

Průběžně upozorňuji, že množství formálních nedostatků je mimořádně velké hned na první desítku stran textu. Podezření ohledně naprosto zanedbané jazykové korektury práce se tak potvrzuje již na prvních deseti stranách textu.

- Na s. 14 nahoře ve slově bolestným chybí „m“.
- Na s. 14 nahoře nelze kombinovat dvě úrovně závorek stejným typem závorek. První a poslední závorka měla být hranatá.
- Na s. 15 uprostřed: „*se nepodaří účastníkem prokázat tvrzené skutečnosti účastníkem*“. Věta nedává smysl.
- Na s. 16 dole: za slovem zápůjčky je čárka navíc.
- Na s. 16 v pozn. pod čarou č. 58 „s .29“ (místo s. 29).
- Na s. 17 nahoře za slovem „neexistuje“ s odkazem na pozn. č. 59 chybí tečka. I pokud by tam byla, pak je třeba uvést, že nelze začínat větu zkratkou (JUDr.) – totéž na začátku tohoto odstavce.
- Na s. 17 uprostřed neúplné uvedení spisové značky nálezu ÚS: nikoliv „sp. zn. ÚS 22/10“, nýbrž správně „I. ÚS 22/10“.
- Na s. 17 v pozn. pod č. 66 stejná vada jako v pozn. č. 58 na s. 16.
- Na s. 19 dole například se píše dohromady, nikoliv zvlášť („Na příklad“) X Srov.: „Na příklad z matematiky navázal příklad z českého jazyka.“
- Na s. 20 věta začíná zkratkou (2x), též již výše.
- Na s. 21 dole: „§ 2053 o. z.“ Správně má být: „§ 2053 o. z.“
- Na s. 22 uprostřed: „(...) a pokud hrozí, že se tak stane. Musí soudce právě skrze soudcovské dotváření práva v konkrétním případě důkazní břemeno modifikovat.“ Správně „(...) stane, musí soudce (...)“. Nedává smysl.
- Na s. 22 dole ve slově „ztratila“ chybí „a“.
- Na s. 22 poslední řádek před slovem „Ústavní“ chybí tečka.
- Na s. 23 „Už v žalobě účastník žalobce musí (...)“. Jednoduše „žalobce“.
- Na s. 24 věta nedává smysl, patrně v ní chybí slovo(a): „Každá jednotlivá tvrzená skutečnost žalobcem musí být náležitě označena daným důkazem, jinak nemá řízení význam a soud se jí nebude vůbec zabývat.“
- Na s. 25: dole „hmotněprávní právo“ (?). Jednoduše „hmotné právo“.
- Na s. 26 uprostřed: „soudce rozhoduje o rozkazech“. Správně „o platebních rozkazech“ (nejde o jakékoliv rozkazy, např. vojenské). Tamtéž: slovo „běžný“ před slovem „rozkaz“ mělo být v uvozovkách (zákon spojení „běžný rozkaz“ nezná, jde o vyjadřovací pomůcky autorky).
- Na s. 26 dole a 27 nahoře: věta „*Děje se tak pouze za předpokladu, že v ní žalobní strana uvedla takové skutečnosti, které vymezily předmět řízení po skutkové stránce.*“ Věta nedává smysl.
- Na s. 28 první řádek: celkem 4 chybějící úhozy mezerníku „§114b, §114c odst. 4, §118b a §205a“.
- Na s. 28 před začátkem kap. 5.3. „soud bude muset soud“.

Průběžně podotýkám, že rovněž rozbor dalších stran práce ukazuje stále stejné, totiž mimořádně velké, množství formálních nedostatků. Práce v takovém formálním stavu neměla být vůbec odevzdána (srov. dále). Níže uvedu již jen některé (nejzávažnější) nedostatky, uvádět všechny takto podrobně považuji dále za zbytečné.

- Např. na s. 34 první řádek: „ustanovení dle ustanovení“.
- Např. na s. 37 „*Je to z důvodu, že soud si musí udělat, alespoň pracovní závěr o tom, co je předmětem o jeho právní posouzení jinak by nebyl schopen dostát své poučovací povinnosti dle ustanovení § 118a o. s. ř.*“ Věta nedává smysl.
- Např. na s. 38 „*Soud tyto důvody spatřuje například, v uvedení účastníkových tvrzeních a důkazů, kterými se snaží vysvětlit sporná tvrzení účastníků, musí to mít, co dočinění s přípravným jednáním.*“ Věta nedává naprosto žádný smysl.
- Např. na s. 40 „*vyhlášení rozsudku prvního stupně*“. Rozsudky nevyhlašuje žádný „první stupeň“, nýbrž soud prvního stupně.
- Např. na s. 41: „*Oproti předchozímu odvolacímu důvodu se bude tento projednán v úplné apelace.*“ Věta nedává žádný smysl.

- Např. na s. 42: „kosmetická úprava“ – hovorové, nepatří do odborného textu.
- Např. na s. 43: „K tomu bude disponovat instituty, jako jsou výzvy k doplnění tvrzení a důkazů, který platí i dnes.“ Věta nedává žádný smysl.
- Např. na s. 43: „*Může vyzvat účastníky řízení, aby se **dostavili k soudu a poskytly tak soudu výpověď.***“ Shoda podmětu s přísudkem, ergo jednou tak a podruhé onak. Ve vysokoškolské kvalifikační práci zcela neakceptovatelné.

Již z celkového počtu věcných a především mimořádně vysokého počtu formálních a jazykových pochybení je zřejmé, že celkové hodnocení práce nemůže být pozitivní. Pozitiva práce, která byla zmíněna na začátku bodu č. 4, jsou dalekosáhle přehlušena množstvím vad věcných a především vad formálních. Některá pochybení věcná jsou zásadní a sama o sobě by odůvodňovala snížit klasifikaci přinejmenším o dva stupně. O klasifikačním stupni „dobře“ by bylo možno uvažovat tehdy, pokud by práce byla jinak formálně bezvadná a nevykazovala jakékoliv další nedostatky. Z výše uvedeného však plyne, že tomu tak v případě předložené práce není. Ba naopak, takové množství formálních vad (a mnohé jsou závažné) se v diplomové práci vidí jen zřídka. Je třeba si uvědomit, že jde o práci, která bude navěky veřejně přístupná a na jejím základě má být udělen vysokoškolský titul. Bohužel jde o častý problém v kvalifikačních pracích poslední doby a je třeba trvat na tom, že písemný projev právníka (resp. budoucího právníka) – jmenovitě – musí být perfektní po všech stránkách. Z posudku vyplynulo, že jazyková i formální korektura nebyly vůbec provedeny, a to napříč celým textem. Takové množství formálních vad je u diplomové práce zcela neakceptovatelné a skutečně raritní. Práce v této podobě neměla být vůbec odevzdána. V reflexi toho nelze než práci k obhajobě vůbec nedoporučit.

5. Kritéria hodnocení práce

Splnění cíle práce	Hodnocená práce by – po věcné stránce a i přes uvedená věcná pochybení – ještě splnila cíl , který si diplomantka v úvodu vytyčila.
Samostatnost při zpracování tématu včetně zhodnocení práce z hlediska plagiátorství	Diplomantka při zpracování zvoleného tématu prokázala schopnost samostatné práce, a to nejen při studiu odborné literatury a relevantní judikatury, ale i při sepsání vlastního textu práce. Automatická kontrola shod provedená systémem theses.cz generuje dokument čítající 16 stran, představující 1 dokument obsahující shody. Míra shody však v tomto dokumentu nepřesahuje 5%. Lze konstatovat, že nalezené shody se týkají povětšinou názvů právních předpisů či citací zákonných textů či judikatury, které logicky musí být shodné. Na základě uvedené kontroly shod tedy nelze učinit závěr o tom, že by diplomantka nepostupovala při tvorbě práce <i>lege artis</i> .
Logická stavba práce	Zvolená systematika práce je vhodná . Jednotlivé části na sebe tematicky navazují a jejich předmět patří do problematiky práce. Podrobněji viz bod 3.
Práce s literaturou (využití cizojazyčné literatury) včetně citací	Autorka pracuje s literaturou řádně a průběžně na ni odkazuje. Ze seznamu vyplývá, že autorka pracovala s téměř třiceti odbornými prameny. Skutečnost, že se autorka s literaturou seznámila, dosvědčuje také aparát poznámek pod čarou

	čítající 150 poznámek pod čarou – včetně judikatury. Lze shrnout, že práce s literaturou odpovídá požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.
Hloubka provedené analýzy (ve vztahu k tématu)	Autorka zvolené téma zpracovala dostatečně. Kladně lze hodnotit především část zaměřenou na připravovanou novou právní úpravu, která zvyšuje hodnotu celé práce. Lze tedy uzavřít, že autorka zvolené téma zpracovala a vyčerpala řádně.
Úprava práce (text, grafy, tabulky)	Úprava práce je po formální stránce zcela nedostatečná, v podrobnostech výše.
Jazyková a stylistická úroveň	Práce je po stránce jazykové i stylistické na zcela nevyhovující úrovni, v podrobnostech výše.

6. Připomínky a otázky k zodpovězení při obhajobě

Doporučení/nedoporučení k obhajobě	práce	Závěrem lze konstatovat, že předložená diplomová práce, zejména po stránce jazykové a po stránce formální, naprosto nesplňuje požadavky kladené na tento druh prací, a proto nedoporučuji její přijetí k ústní obhajobě.
Navržený klasifikační stupeň		---

V Praze dne 10. ledna 2019

JUDr. Dita Frintová, Ph.D.
oponent diplomové práce